

GÂNDUL

anonimului

**ANUL II - NR. -- 13--
-15-- MAI -2004-**
GRATUIT©®

Membri fondatori:

Ion Mazere, Teodor Dobre.

*Publicație a Cenaclului „ANONIMUL”
a Gânditorilor Creatori Anoniimi*

REDACTIA :

București, Strada Cara Anghel, nr.
8, bl. B9, sc. 5, et. 4, ap.73, sect.6,
cod: 76807 Tel : 7450206; 4402392
e-mail: dobre_teodor@yahoo.com

DINCOLO DE PENSIONARE!

Insemnări (2)

În articolul anterior(din nr.11) se menționa – Dincolo de pensionare rămâne omul mai aproape de natura sa debarasat de autoritatea funcției conjuncturale și chingile responsabilităților de serviciu, nu întotdeauna pe măsura aptitudinilor sale, cum se mai întâmplă din diverse cauze. În continuare pensionarul își va consuma periplul vietii rămase într-o grupă socială cu un rol șters, de regulă solitar, descurcându-se în raport cu potențele fizice, spirituale și materiale acumulate în timp. Din păcate și acestea împuținându-se mereu, ne mai având alt ocrotitor decât pe Dumnezeu și puțini prieteni rămași, pe care îi întâlnește tot mai rar.

Din ansamblul acestor stări complexe se conturează destinul existențial rămas până în ultima clipă pentru fiecare.

Nu întâmplător, ca pensionar, din mai multe puncte de vedere incertitudinea zilei de mâine, face ca viața rămasă să fie trăită neliniștit, în grabă, dacă se poate căt mai din plin pe toate planurile ei, însă într-o nesiguranță vădită. Că vorba aceea: Cine mai știe ce-o fi mâine. Mai cu seamă că timpul rămas pe care și-l drămuiește cu grijă fiecare, se scurge cu o viteză nu la pătrat ci la cub. În plus ocupările anterioare au lăsat mari și profunde sechete pe fondul spiritual și a capacitatii de adaptare la condiții specifice pe acest ultim traseu al vieții.

Respectând o unitate de măsură fie și aproximativă, în formă și conținut, întâmplări zilnice, neajunsurile și dorințele, fac ca personalitatea pensionarului să se modeleze treptat, docil, ca o humă înmâna olarului, după natura și caracterul propriu a celor ce le înfruntă. De regulă încorsetați de prea multe neprevăzute într-un spațiu de mișcare limitat lor. Nu prea au încotro și mulți pensionari își găsesc refugiu în consternare sau blasare. Păcat.

Dacă din toate luăm în calcul un singur caz fie și colateral - Noua generație, copiii dacă li are, ori nepoții, care vin din urmă și își cer în forme diferite puțin câte puțin independentă, locul și rolul prim, pe care e obișnuit să le dețină părintele. Chiar și în familiile unde relațiile sunt de cea mai pură sinceritate și afinitate între membrii acestora, locul prim se cedează greu de către părinți, indiferent de etate. Dar unde relațiile între membrii de familie au baze subrede, calvarul se amplifică și poate duce al fatalității morale, sau de altă natură.

INSTRAINARE

Mas media este plină de astfel de cazuri. Stări ce nu trebuie subestimate, nici amplificate, ci rezolvate pe căi amiabile.

Toate acestea și altele pe măsură ce timpul trece, iar sorocul se aproape, determină pentru fiecare pensionar o odisee personală, în capitolele căreia se oglindește în nuanțe diferite toată gama precipitată a sufletului omenesc. Situație în care pensionarul se vede oarecum forțat să-și accelereze ritmul existenței, gândirea și modul de-a fi, potrivit canoanelor vremurilor sale, pentru a evita să nu eșueze în derizoriu, cât mai are posibilitate să evite pericolul. Prin urmare pensionarea trebuie privită ca făcând parte dintr-un întreg-viață, cu trăirile ei în varii forme, timp și spațiu.

Numai astfel organizată și consumată viață, chiar și cea de pensionar, poate fi reușită și să te bucuri de ea cât de cât. Altfel e o capitulare inconștientă, o înmormântare de viu, ce nu e de dorit.

În final ca să pun punct la acest panseu - pe măsură ce timpul trece, cu viteza amintită, iar pensionarul adaugă cu fiecare an inel după inel la total, încet dar sigur, nu e greu să se constate că elemente favorabile ori nu, se îmbină lent dând imagini tulburătoare în care domină contrastul între lumină și umbră, între viață și moarte, ce nu trebuie să sperie pe nimeni, ci înțelese că făcând parte din întregul fiecărui.

ION MAZERE

Din ce în ce mai solitar

Trec printre oameni, mai străin,
Eu nu-i cunosc, ciudat destin,
Nici ei de mine n-au habar.

Trec printre semeni și mă mir
Că deși graiul li-l cunosc,
Ce își vorbesc nu recunosc,
Ca-ntr-un terifiant delir.

Trec printre semeni, frații mei,
Precum cometa printre stele,
Însă traseul vieții mele
M-a tot îndepărtat de ei.

De nu trăiești în vremea ta
Și miezul vieții nu-l atingi,
Degeaba rănilor îți lingi
Ce-a fost, nu se va repeta.

Când visele-au un timp al lor,
Constați că ele te rănesc
În vremurile noi ce cresc
Și construiesc un alt decor.

Mă simt străin, tot mai străin,
De-această lume ce-mi fu dragă!
Nu am putere și nici vlagă
Să înțeleg timpul hain.

Dar nu renunț și meditez
La vremurile de-altă dată,
Când ne iubeam frumoasă fată!
Mi-e dor de tine și visez...

TEODOR DOBRE

TREC ANII

E sâmbătă... și iar e luni,
Îmi trec grăbiți anii nebuni.
Aș vrea să fiu doar spectator
Pe mine doar să nu m-atingă
Grăbitaurgere a lor.

Am fost și eu cândva copil
Cu puritate de april,
Și -adolescentă-am fost cândva,
Credeam că lumea e a mea
Și nici un rău nu m-atingea.

Am fost și Tânără mănică
Am fost și Tânără bunică
Am fost, am fost, am fost,
Cuvinte goale, fără rost.

De ce vorbesc doar la trecut
Mai am atâtea de făcut,
N-am nici o clipă de pierdut.
Sunt încă vie, mai iubesc,
Sunt fericită că trăiesc.

CORNELIA IUGA

OMUL, TRUPUL ȘI SPIRITUL, Între efemer și etern

Concepția ideilor filozofice despre lume, viață și moarte, este dominată de mai multe curente, care au atât adepti cât și oponenți, însă două sunt cele mai demne de luat în seamă: cea a bisericii și cea a științei. Una susține prioritatea spiritului, a conștiinței, asupra tuturor creațiilor lumii materiale, iar celalătă a materiei, a existenței omului ca materie intelligentă cu conștiință. Comparându-le pe cele două, bunul simț dă dreptate științei, pe când sufletul ancorat în milenii de îndoctrinare ocultă, dorește să fie aşa cum spune religia.

De aici apare acea zbatere permanentă a omului între dilema ce domină viață pentru a nu greși, adoptând o poziție fermă, tranșantă, despre viață, preferând să trăiască în duplicitate:

să credă și în Dumnezeu și în știință.

Acum când religia se adaptează repede la noile cuceriri ale științei și spune că toate acestea nu contravin credinței, ci din contră, aduc argumente în plus care o susțin cu mai multă tărie, omului nu-i rămâne de făcut decât să adâncească cunoștințele, despre acest ansamblu trup-spirit, până va descoperi argumentul forte ce va hotărî pentru totdeauna, de care parte a balanței este adevărul.

Însă până atunci, multora le vine greu să poată spune că spiritul este mai presus de trup, sau este o consecință a existenței trupului. Dacă spiritul este nemuritor și atotputernic, deci mai presus de trupul supus dispariției, avem dezamăgirea că acesta este totuși limitat sau neputincios, atâtă timp cât trupul, care este casa și produsul lui, nu i-a atins perfectiunea și nemurirea. Deci cât timp spiritul nu își găsește altă locuință, demnă de măreția ce și-o arogă, față de bietul trup supus la toate caznele și vicisitudinile vieții, nici el nu este prea departe de creația lui ce se află în condiții precare. Trupul este de fapt singura creație, indiferent a cui, palpabilă, vizibilă și credibilă, pe când spiritul nu este decât o speculație a omului, atâtă timp cât nu se vede și stă ascuns peste tot și nicăieri, creând permanente atracții dar și deziluzii. Dacă spiritul este produsul trupului efemer, creat de o natură în permanentă schimbare, este normal ca și el să se supună acelorași legi ca ale trupului și în consecință să dispară odată cu acesta, fără altă pretenție.

De cele mai multe ori, când spiritul este torturat de incertitudini, iar flacăra credinței, speranței și dorințelor se stinge, trupul decade și el indiferent cât de mari resurse mai are, și se stinge văguit și măcinat de acele contradicțiile interne.

Dacă există un spirit așa de puternic încât a creat tot ce este, îl suspectez de lăudăroșenie și de incapacitate fiindcă nu a făcut și un trup pe măsura spiritului care locuiește în el. Acest trup trebuia să fie, mai presus de toate, cel mai demn de măreția spiritului creator și nu supus capriciilor vremii, unde un spirit etern este prizonierul temporar al unui trup demn de dispreț.

Deși spiritul omului este considerat o bucătăică infimă din marele spirit universal, este ciudat cum în mai toate filozofiile, el are capacitate infantile și atribute limitate; este trimis să se educe pe pământ, pentru a se chinui, și a suferi, iar dacă trece clasa, precum școlarii, capătă dreptul de a fi iar reîncarnat, adică, eventual pus să sufere din nou, iar când se presupune că se apropie să atingă desăvârșirea, dispără, și nu oricum, ci pentru totdeauna, câștigând bine meritata eternitate a vieții de după moarte, sau meritata (și de ce nu ne meritata) eternitate a morții.

Indiferent de filozofia adoptată, omul îșteț, simte că spiritul și trupul sunt efemere, și conștient de trecerea sa unică prin viață, visează, și cauță căi, portițe și modalități de a se sustrage acestei implacabile realități, spre a întrona o altă realitate; și astfel efemerul om a inventat sacrul și nemurirea spre care tinde și speră să le atingă cândva, într-un timp nedefinit.

Însă oricât ar fi conștiința omului de puternică și spiritul lui dornic de viață, nu poate numai prin propria putere să împingă prea departe clipa despărțirii și dispariției trupului uzat.

Marele spirit tată, spiritele fii, fiice, omenești sau de altă natură, cu sau fără capacitațile și atributele tatălui, sunt doar frumoase povestiri și exerciții de gândire plăcute, iar ce rezultă și rămâne este adevărul că viața, între efemer și etern, este o permanentă geneză și apocalipsă, ce dă acestei lumii farmecul care îl are și în prezent.

TEODOR DOBRE

CATRENE DESPRE EFEMER și ETERN

I

Nemurire nu există,
Etern nimic nu rezistă
Decât în efemera formă
Ce perpetuu se transformă.

II

Materia amorfă din zările eterne
Și cea plină de viață ce poezii
așterne,
Sunt diferite forme și curiozități
Rămase din zidirea supremei
zeități.

III

Neantul fără conștiință
S-a întrupat într-o ființă
Să guste din interior
Emoția de muritor.

IV

Salvează-te memorie, că poți!
Dă-i cei mai bun din tine
omenirii,
Și n-ai să te usuci, că-n tine
Fluidul germinal al nemuririi...

TEODOR DOBRE